

Tarina alkoholiriippuvaisesta sisarestani

Julkaistu 21.11.2007

Sisareni oli nuoruudessaan hyvin ehdoton alkoholin ja tupakan suhteen. Käräytti myös minut kerran tupakan poltosta ja mitä siitä seurasi, äiti antoi tukkapöllöä, olin tuolloin reilun 10 vuotta vanha. Siinä elämä kulki kulkujaan, kului vuosia ja sisareni avioitui, syntyi kaksi lasta. Tuli kuvioihin alkoholi, miehen myötä, sekä kotiviini anopin myötä, joka asui samassa pihassa. Pienten lasten kanssa elämä oli joskus raskasta ja viini ym. alkoholit lievensi hiukan taakkaa ja elämä tuntui paremmalta.

Vuodet kuluivat, sisareni meni työhön ja lapset päivähoitoon. Alkoholi näytteli kuitenkin mielestäni jo tuolloin liikaa heidän elämässään, viikonloput, lomamatkat ym. aina alkoholi oli pääosana kaikkea. Tupakanpolto oli myös alkanut alkoholin käytön myötä.

Lomilla, eikä viikonloppuna lähdetty enää minnekkään, kotona ryypättiin, sanoin tuolloin hänelle huolestuneena, että menisit vaikka sinne "paukunvarioihin" sellaisen tiesin silloin toimivan hänen asuinalueellaan. Vastaus tuli kirosanojen saattamana, että mene itte. Minulla oli vaikeaa katsella sitä sivusta, mutta mikään ei auttanut, ei hyvä eikä paha ja lapset kärsi tosi paljon. Näin menttiin vuositolkulla ja viikollakin kun sisareni soitti illalla töitten jälkeen, oli aina pikku pienissään. Eli alkoholia otettiin viikonloput ja illat ja aamulla koetettiin mennä työhön. Sisareni kyllä aina välillä yritteli olla kuivilla, mutta mies ei edes yrittänyt, vaan houkutteli, että otahan sinäkin.

Niin se aina alkoi uudestaan ja aina alkoholimäärät olivat isompia ja humalatila vahvempi. Alkoi sattua kaatuilemisia, milloin oli käsi murtunut, milloin kasvoissa tikkejä, minä kärsin ja katselin voimatta yhtään mitään, puhuin, puhuin... puhuin.. lupasin tueksi, jos hän lähtisi aa-han. Ei lähtenyt, aina tuli: mene itte.

Yhtenäkin kesäisenä Sunnuntai-iltapäivänä istuin heidän luonaan monta tuntia. Silloin hän lupasi lopettaa, oli tosi surkeassa kunnossa. Minä olin hyvilläni tästä lupauksesta, mutta kun olin ovella lähdössä, hän sanoi minulle: hakisitko puolikymmentä pullollista olutta. Silloin lähdin itkun kanssa kotiin. Sitten alkoi tulla kesälomien ryypäämisen jälkeen nämä "vieroituskramppit" jotka johti aina sairaalahoitoon. Erään sellaisen näinkin kun menin käymään. Jääkaapissa ei ollut ruokaa, koti oli kuin pommin jäljeltä, ulostetta siellä sun täällä ym. Lapset olivat jo tuolloin muuttaneet pois kotoa ja aikuisia. Sisareni mies pyysi minua kaveriksi kauppaan hakemaan ruokaa. Heillä ei ollut myöskään rahaa, joten maksoin ostokset. Siinä kaupan kassajonossa mies sai kohtauksen ja kaatui maahan. Suusta tuli vaahtoa ja minä säikähdin koska en tiennyt mitä se oli. Jonossa sattui olemaan sairaanhoitaja, joka kysyi minulta onko pitkä juominen takana. Minä sanoin, että on. Hän lohdutteli minua, että älä säikähdä, tällainen tulee pitkän juomaputken jälkeen. Joku oli tilannut ambulanssin ja mies vietiin sairaalaan. Hän tuli kuitenkin matkalla tajuihinsa ja ennen kuin minä ehdin sinne sairaalaan omalla autolla, mies oli häipynyt odotusaulasta lääkäriä odotellessaan kuin tuhka tuuleen ja oli kohta kotona. Pidin aikamoisen puhuttelun taas kerran. Hän vaan sanoi, että hän ei mitään lääkäriä tarvitse, "mitä sinä sinne sairaalaan minut laahasit... Että se siitä.

No seuraavana aamuna sisareni oli löytynyt tajuttomana eteisen lattialta. Sama homma, hänen sairaalareissusta tuli muutaman päivän mittainen. Näin jatkui, tilanne paheni koko ajan. Puhuin heidän lapsille, että tehkää jotain. Mitä he tekivät, toinen kantoi viinaa, aina kun pyysivät ja toinen lopetti yhteydenpidon kokonaan. Sairaalassa pyysin, että eikö siellä voida laittaa sellaista kapselia, että ei vois juoda? Vastaus tuli kyllä voidaan, mutta se pitää tulla se pyyntö itseltään. Minulle ei muutenkaan tietoja annettu, koska sisarellani oli oma perhe. Olin voimaton, mutta kuitenkin kova halu olisi ollut tehdä jotakin, että juominen olisi saatu loppumaan.

Sitten tuli se pahin, jota olin aina pelännyt. He olivat kovia pelaamaan kaikenlaisia rahapelejä. Tuli voittopotti, melkoinen. Se sattui erään kesäloman aikana. Tietysti siinä kävi niin, että töihin ei muistettu mennä kun loma loppui. Sisareni kyllä kännissä kävi taksilla työpaikalla ilmoittautumassa, mutta kotia pantiin, tietysti. Hän oli saanut varoituksia jo aikaisemminkin, humalassa töihin tulosta, sekä viinan takia poissaoloista. Niin tuli lopputili ja lomarahat. Sitten olikin päätyö, mikäs muu kuin juominen, aamusta iltaan, yötä päivää. Erään kerran menin taas sinne ja sisareni makasi humalassa. Hän valitti jalkaansa, joka oli aivan turvoksissa ja tosi kipeä. Sillä ei voinut ollenkaan kävellä. Minulla oli veli mukana ja sanoimme, että nyt tilataan heti ambulanssi. Sisareni mies hyppäsi seisaalleen ja sanoi vahvassa humalatilassa, että ei tilata. Veljeni pukkasi hänet istualleen ja sanoi, että kyllä tilataan. Niinambulanssi tuli ja jalassa todettiin veritulppa, joka oli liikkunut jo keuhkoja ja sydäntä kohti. Pieni viivytyks, sisartamme ei olisi ollut, olisimme löytäneet hänet kuolleena.

Tuli pitkä sairaalareissu useita viikkoja, kävin häntä katsomassa, hän oli niin surkean näköiseksi mennyt kaikin puolin, että luulivat minua hänen tyttäreksensä, vaikka meidän ikäeroa ei ollut monta vuotta. Hän ei tuntenut minua inä kun menin katsomaan – puheli aivan omiansa ja karkaili. Silloin ajattelin, hän ei selviä tuosta enää. Selvisi, pääsi kotiin ja oli vuoden ilman viinaa. Minä olin jo hyvilläni, että nyt se loppuu. Ei loppunut, ei, taas alkoi ja juotiin ja runsaasti. Hän soitti minulle aina, oli surkeaa kuunnella kun hän joi olutta, kävi välillä oksentamassa jaa taas yritti saada oluen pysymään sisällä, että olo vähän helpottaisi. Se pahan olon tunne välittyi siinä puhelinkeskusteluja pitkin niin voimakkaana, että aina minulta pääsi itku suljettuani puhelimen. Mieheni lohdutti minua parhaansa mukaan, olin ihan toivoton.

Tätä jatkui vielä pari vuotta. Yritin olla vähemmän tekemisissä, koska se teki niin paha katsella sitä läheisen kärsimystä, voimatta tehdä yhtään mitään. Sitten muutama vuosi sitten lähdimme mieheni kanssa pitkälle lomalle Eurooppaan. Saimme puhelinsoiton, että sisareni on joutunut sairaalaan ja nyt on vakava tilanne.

Olimme kaukana, tuhansien kilometrien päässä, kulkuneuvona Moottoripyörä. Emme voineet muuta kuin toivoa parasta ja pelätä pahinta. Pari, kolme päivää kului kun saimme tiedon, että sisartani oli leikattu sairaalassa, mutta hän nukkui pois saman tien. Se tieto oli raskas. Siinä piti miettiä, että mitä nyt. Olimme ystäväpariskunnan kanssa liikkeellä ja päätimme jatkaa matkaa. Mitään ei ollut enää tehtävissä, en olisi nähnyt häntä kuitenkaan enää, vaikka olisi heti palattu kotimaahan. Sitten kohta tuli kuitenkin sellainen tunne, että äkkiä pois täältä kaukaa läheisten luo, tukemaan heitä. Mutta emme kuitenkaan palanneet. Mietin asioita. Tuli myös sellainen tunne, että lapset olisivat voineet tehdä enemmän sisareni pelastamiseksi, ainakin siinä, että poika ei olisi hakenut heille sitä viinaa ja hoitanut kaikkia asioita ja täten edes auttanut jatkamaan juomista.. mene ja tiedä.

Nyt, kun muutama vuosi kuolemasta on kulunut, ajattelen, sisareni ei enää tarvitse kärsiä niitä kamalia krapuloita, sitä hirveää tuskaa, kun elimistön pitäisi saada viinaa ja kuitenkaan sitä ei saa pysymään sisällä... se on hirveää seurata sivusta. Myös itse olen ottanut alkoholia. Se lisääntyi pikkuhiljaa ja oli kuvioissa joka ilta, sekä arkena, että viikonloppuna, annoksia ehkä noin kolme- neljä, viisi illassa. Sisareni kuoleman jälkeen päässäni soi.. tämä on turha.. tämä joutaisi lopettaa, aina huono omatunto. Valmistelin päätöstä pitkään, kunnes viimevuoden lopussa päätin että nyt loppuu. Ei pisaraakaan enää alkoholia, koska on noin huonoja kokemuksia läheltä. Se tuki kovasti päätöstäni tuo sisareni kohtalo.

Nyt on kulunut reilu puoli vuotta, pisaraakaan en ole ottanut, enkä ota. En halua itselleni samanlaista kohtaloa. Myös rukous auttoi minua tähän, samoin Päihdelinkki, jossa kävin päivittäin kuittaamassa alkoholittoman päivän, ystävien tuki, sekä kotiväen tuki. Nyt elämä maistuu ja on elämisen arvoista ja siihen ei enää kuulu alkoholi, koskaan. Kaipaan sisartani aina, en saa häntä takaisin, mutta voin elää oman elämäni niin, kuin hän varmaan eläisi jos pääsisi tänne vielä takaisin. Minä uskon, että hän katselee tuolta pilven reunalta ja tukee minua pikkusisarta nyt, niin kuin silloin, kun kertoi äidille, että poltin tupakkaa. Se oli välittämistä häneltä, näin jälkeenpäin ajatellen, vaikka silloin vihasin häntä kun meni kertomaan. Nyt, näin jälkeenpäin, olen kiitollinen sisarelleni siitä, kun sain seurata hänen elämäänsä ja ottaa oppia, miten vaarallinen aine viina on väärinkäytettyinä. Näin voin pelastaa oman elämäni siltä kokonaan ja toivottavasti tämän kertomalla vielä monen, monen muunkin elämän.

Kiitos kun sain kertoa.

Nimimerkki:

Anonyymi

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/laheisten-tarinat/tarina-alkoholiriippuvaisesta-sisarestani>